

Blanka Kubešová: Lahvinka na zahřátí

Tomu, který to prožil

7.10.2011

Byl mlhavý podzimní večer. V budově se ještě netopilo a profesor Hartlík vyšel z přednáškového sálu prokřehlý, vymluvený a unavený. Po celodenních přednáškách studentům, které zajímalo všechno možné, jenom ne látka, kterou se jim snažil vstúpit, se těšil, že si zajde na nábreží k řece. Podvečerní nálada a štěbetání hejna divokých kačen, které se tam v rákosí přely o nejlepší místa k nočnímu odpočinku, mu pokaždé vnesly do duše klid a bezpečně zahnalý nostalgii z neopakovatelnosti a bezstarostnosti mládí i rozladění z věčného dohadování s kolegou Mázdrem.

Studiu paliv a maziv se kdysi věnovali společně, ale zatímco kolegy se zanícení drželo až do profesury, jeho samotného problematika topných olejů, lehkých jako těžkých, za všechna ta léta znudila k uzoufání. Tady těm kačenám, které si tu před spánkem čistily peří, mohl konečně otevřeně doznat, jak jsou mu veškerá maziva ukradená a věnovat se šťastnějším myšlenkám.

Profesor Hartlík si promnul ruce a ohrnul límec. Před pár lety se rozvedl a od té doby žil sám. Z inzerátu, který nabízel k pronajmutí dva pokoje s příslušenstvím a anglickou snídaní navrch, se vyklubalo právě požehnání. Byt na Bay Street byl pěkný a sotva patnáct minut od university. Kdyby náhodou zaspal, což se mu sice nestávalo, ale čert nespí, měl by do školy coby kamenem dohodil. Bytná Durdilová, které se tu ovšem říkalo Mysiz Djurdajl, si ho oblíbila a – co by zapíral – její snídaně nakonec rozhodla.

Smažená vajíčka, k nimž nebyl podáván tradiční toast chutnající jako izolační materiál z lehčeného pěnového polystyrenu, vhodného tak leda k pěstování některých druhů exotických květin, ale něco na způsob francouzské bagety, ho jednoduše nadchla. Namísto sice poněkud vyschlé, ale přesto křupavé slaniny, se v neděli na talíři objevila obalovaná treska s nasekanou citronovou kůrou, něco na způsob *fish and chips*. Naštěstí ihned, jakmile Mrs. Durdilová zjistila, že pozřít tento pokrm je proti profesorově přirozenosti, zaměnila ji k jeho nemalé úlevě za klobásky a anglické fazole s vyškvařenými kostičkami slaniny navrch.

Slaný puding, ať yorkshirský nebo takzvaný černý, z krvavé tlačanky či čehokoli jiného, pan profesor tradičně odmítal, ale na rozdíl od ryby stejně tradičně dostával na talíř. Ať už měla snídaně mouchy jakékoli, byla jediným řádným jídlem, které do sebe za celý den dostal, jestliže nepočítal jednoho hamburgera ve studentské kantýně a jednoho od McDonalda k večeři.

Housku dostávaly kačeny. Myslel na ně i teď cestou z přednášky, ale už po pár krocích ho prudký vítr málem zatlačil do průchodu s obchodem s lacinými kožalkami a vínem z dovozu a profesor musel uznat, že z procházky k řece dnes nebude nic. Co dělat, kačeny půjdou spát bez večeře! Obrátil se a už byl skoro doma, když ho napadlo, že do toho průjezdu ho vítr nezahnal jen tak a že by si mohl dopřát malou lahvinku na zahřátí. Takové červené dokáže udělat s člověkem divy, pomyslel si a bezprodleně zamířil zpět do průchodu a obchodu s lihovinami. Po rozhodnutí, že půllitrová lahvička bude stačit, ji zastrčil do kapsy kabátu a už se ubíral rovnou domů.

Ráno se probudil pozdě. Zalitoval, že se ulakotil na levném vínu z dovozu, po kterém ho bolela hlava a nohy měl jako kámen. Paní domácí mu ovšem promptně uvařila bylinný čaj z máty, levandule a mateřídoušky, pro chuť osvěžený plátkem citrónu a lžičkou medu.

Přesto bolest polevila až tehdy, když s mnoha dalšími radami opustila jeho mládenecký pokoj. Důvod byl jednoduchý. Obával se, že si všimne prázdné láhve, kterou neprozřetelně odhodil do koše na odpadky a bude se domnívat, že snad propadl alkoholu, anebo ještě hůř, že láhev odcizil z malé příruční ledničky na chodbě a měl by ji tudíž zaplatit. Kam s ní?

Myšlenku ukrýt láhev pod postel nebo pod polštář zamítl okamžitě a také nápad obrátit se o pomoc na klasika se ukázal k ničemu. „Kdypak jsem si dal naposled přecpat svůj slamník?“ uvažuje hrdina ve slavné povídce Jana Nerudy*, aby vzápětí došel k poznání, že to bylo ještě za dob „růžového mládí“. Nový slamník, nová sláma, no dobrá, ale kam s tou starou? Vyhodit ji okny, někomu na hlavu? Vysypat na vůz se smetím? Spálit v kamnech? „Dneska? V dnešní ekologické době?“ málem nahlas zabědoval pan profesor a ještě rád a s úlevou si uvědomil, že láhev není slamník.

„Mozek mužský je až obdivuhodně plodný!“ zanotoval si konečně po chvílce s Nerudovým hrdinou a v jeho duchu pokračoval: Postaví přece láhev na chodbu! Za noci se potulují všelijací bezdomovci a pochybná individua a bytná Durdilová ji pak sama vyhodí. Jenže ouvej. Od dob klasika se mnohé změnilo, domy jsou zamčené, opatřené bezpečnostními kamerami, tatam je anonymita.

„Vida, jak se člověk snadno stane špatným!“ pokýval pan profesor souhlasně do dále směrem, kde někde za velkou louží ležel vyšehradský Slavín a málem se začervenál. Jenže proč na chodbu? Nebylo by jednodušší strčit lahvičku do kapsy a teprve ve škole ji hodit do nejbližšího koše na odpadky?

Jak se rozhodl, tak udělal. Prázdna kapsa a čisté svědomí do něj vlily takovou energii, že doslova uzemnil kolegu Mázdra, který se ho jako obyčejně chystal hned po ránu vytočit svými zhola nemožnými dedukcemi na adresu syntetických a nehořlavých maziv, na jejichž technologii byl profesor Hartlík obzvlášť háklivý. Kolegova břitkost mívala obyčejně vrch, jenže dnes, po šťastně zvládnutém úkolu, byl prostě ve formě.

Poté, co nechal kolegu Mázdra s otevřenou pusou na chodbě, už neprodleně vesele zamířil do učebny. Ještě si ani nestačil vyložit z aktovky všechny pomůcky, když se ve dveřích objevila ochranka. Johna, hranatého

muže s rameny jako almara, znal pouze od vidění. Přání, že by si s ním potřeboval diskrétně promluvit, proto profesora překvapilo. Že by nějaký skrytý oponent jím doporučené technologie? To snad ne!

Všechno další se odvíjelo jako ve zlém snu. V Johnově kanceláři ze všeho nejdřív vytáhl strážce pořádku láhev a zeptal se, zdali ji ná-ho-dou pan profesor nezhodil do koše? „Ano? Jste si jistý? Tak to se mnou musíte naproti na kliniku“. Profesor Hartlík vypadal v tom okamžiku pravděpodobně hodně zmateně. Dovětek „neprodleně“ provázený temným mručením rozhodně nezněl jako žert. Než si stačil všechno srovnat v hlavě, podebraly ho Johnovy lopaty důvěrně pod paží a se sdělením, že jeho hodinu převezme profesor Mázdr, ho odváděly z budovy. Když si profesor uvědomil, jakou škodu a zmatek v myslích studentů svými názory kolega natropí, obestřely ho málem mrákoty, a kdyby klinika nebyla skutečně v sousední budově, pravděpodobně by ho tam museli odnést.

V ordinaci mu dali nejdříve potupně foukat do trubičky, jednou a podruhé..., tohle dosud znal pouze z filmu. Následně byl donucen se vymočit do průhledné krabičky s vmontovaným detektorem. Stopy alkoholu se samozřejmě nenašly, ale s vyplňováním dvoustránkového protokolu zabralo vyšetřování více než půl hodiny. Po celý ten čas stál strážce pořádku ve dveřích, jako by hrozilo, že provinilec uprchne. Během té doby se profesor Hartlík docela vzpamatoval. Když si uvědomil, jak je celá záležitost směšná, zlost ho přešla a už jen z recese se vážným hlasem optal, kdo všechno měl tu lahvinku od vína v ruce? Nebylo by správné, aby nejen John, ale i profesor Mázdr, který na ni upozornil, podstoupili podobné vyšetření?

K nemalému překvapení John námitku uznal jako oprávněnou a spravedlivou. Pak už profesor Hartlík s vědomím dobře vykonané práce neprodleně odešel přednášet. Jen když se ve dveřích míjel s kolegou Mázdrem, kterého se skřípajícími zuby odváděly Johnovy lopaty na kliniku, usmál se a poznamenal: “Příště přinesu větší láhev!”

* Jan Neruda, Kam s ním?

Komentáře

1. *Lada Krivanek*: Milá Blanko, pěkný humorný článek poukazující na nezkušenost pana profesora. Jestli se jednalo o Bay St. a torontskou univerzitu, tak mohl s láhví zajít do kteréhokoliv Beer storu a ještě ji zpeněžit 😊 Srdečně zdraví Lád'a K.
2. *Jana Reichová*: Milá Blanko, „kam s ní?“ tedy s tak pěknou příhodou – jedinež na Czech folks, kam jinam. Děkujeme za hezké počtení a dobrá příhoda poputuje k našim přátelům ať i oni se potěší.
3. *Luděk Ťopka*: Vážená a milá paní Kubešová, když jsem si přečetl Vaši mistrně napsanou povídku, došlo mi, jak rozdílně se v některých zemích pohlíží na pití alkoholu na pracovišti. U nás by nikoho ani nenapadlo, že by mohl takovým způsobem diskreditovat svého protivníka, nemluvě o Rusku, kde by byl podezřelý spíše ten, kdo hodil do kontejneru láhev od minerálky. Měla-li jste na mysli právě tohle, zasáhla jste ten pověstný hřebíček direktně na hlavičku.
Těším se na další Vaše podobné trefy a posílám pozdrav z chladné a větrné Prahy,
L. Ťopka.
4. *Marta Urbanová*: Paní Blanko, povídka dobrá, pointa dobrá.
5. *Blanka Kubešová*: Milí přátelé, děkuji Vám všem, a Vám, vážený a milý pane Ťopku, Vám především ! Ne já, to Vy jste ťukl hřebíček na hlavičku! Vaše porozumění mi totiž zahnilo smutek, který na mne sedl po jednom e-mailu z Čech: “Tomu my v Česku nemůžeme rozumět...” Jaké “my v Česku?” To jsme zase zpátky u toho My a Vy? To už je ten příkop mezi námi skutečně tak strašidelně, nenapravitelně hluboký? A kde zůstal český smysl pro humor a “smysl pro nesmysl?” Takže to ne já, pane Ťopku, to Vy jste ťukl hřebíček na hlavičku! S díky Blanka K.
6. *Petr Vavruch*: Důrazně protestuji proti zkreslení události a útoku na můj charakter způsobený tím, že ta lahvička byla ve skutečnosti čtvrtlitrová a ne půllitrová. Vyžaduji publikaci tohoto mého prohlášení a okamžitou omluvu autorky. Budiž jí to varováním, že s fakty nelze takto volně beztrestně zacházet. P S No ano, ten článek je úsměvný a zdařilý, včetně autorčiny svérázné interpretace nauky paliv a maziv.

S pozdravem

Prof. Dr Fr. Hartlík

Blanka Kubešová: Vážený pane profesore, je mi velikou ctí, že se na moji povídku ozval její hlavní hrdina, to rozhodně nebývá zvykem. Asi mi opravdu budete muset dát v těch mazivech nějaké doučovací hodiny, jen nevím, zda by vzhledem k chápavosti autorky, nebylo produktivnější, kdybychom zašli nakrmit ty kačeny!
Za ten čtvrt litr vína navíc se omlouvám, bylo to v zájmu důvěryhodnosti celého fejetonku. Vždyť uznejte sám – Čech a koupí si čtvrtlitrovou lahvinu?
Pozdravujte, prosím, bytnou Durdilovou a pana kolegu Mázdra!

Srdečně

Blanka K.

NOTE

How it really happened is [here](#).